
Karafiáth Orsolya

BESTIÁRIUM: A TÁPLÁLÉK

Az éhség őrjít, felfal. Csillapítsd!
Nagy boldogság, hogy épp most éhezél.
Játszik veled, kapd el tekintetét!
Ha azzal látsz, pompás vadász leszel.

Most merre néztek? Mind a ketten énrám?
Én háttal állok. Így támadjatok.
Terítsetek le, készen mindenem.
Nem véletlen, hogy védtelen vagyok.

Az én zsákmányom túlon túl ravasz volt:
megnőtt a gyomromban, most már kamasz.
Savak hizlalták, marta csontjaim.
Kevés lettem neki. Továbbhaladt.

Próbálja arcom, hangomat kikezdi,
nyersen fogalmaz át, alig tagoltan.
Fel-felbőfög, káromkodik, nevetgél.
De elfelejti, tőle mit tanultam.

Majd én is így fogom csinálni, így ám!
Ismét elkezdem, másban, ott az élet.
Csakhogy én nem válok ilyen mohóvá.
Apró leszek, baba, és nem beszélek.

Prédának lenni jó! Erőm, utolsó:
még képes erre. Gyorsan jöjjetek!
Az ő szaga tájol, meg kell kívánni.
Átüt rajtam, de még én kellhetek.